

HET BEGIN.....

Op een woensdagavond in augustus belt Joyce me op om een afspraak met me te maken voor haar zoontje van 9 jaar, Robbie.

Ze heeft mijn adres van haar zeer enthousiaste buurvrouw Gerda gehad, die met haar kinderen bij mij geweest is voor allergiebehandelingen.

Joyce vertelt me dat het verhaal van Gerda haar erg heeft aangesproken maar dat ze nog niet echt overtuigd is dat het bij Robbie zal helpen.

Hij reageert namelijk heel heftig op allerlei voedingsmiddelen.

Zo heeft hij eens een heftige astma aanval gehad na het drinken van een glas chocolademelk.

Daarom heeft ze hem op een streng dieet gezet waardoor hij niet zoveel last heeft van astma en eczeem, maar het probleem is dat hij er nu wel eens mee wil stoppen.

Hij wil zo graag gewoon eten, bij vriendjes mee-eten tussen de middag en uit eten in restaurants en lekker bestellen waar hij zin in heeft.....

Ze geeft aan dat ze al van alles geprobeerd hebben maar het heeft tot nu toe nog niet veel geholpen.

Als ik haar vraag wat ze van de behandelingen verwacht, antwoordt Joyce:

Het zou fijn zijn als Robbie wat sterker zou worden en iets meer zou kunnen verdragen.

Volgens mij moet dat haalbaar zijn, is mijn reactie.

Ik vraag haar of ze voor de eerste behandeling alvast wat dingen op papier wil zetten zoals de omstandigheden van haarzelf voor en tijdens de zwangerschap, hoe de bevalling is gegaan en hoe het na de geboorte verder verliep met Robbie, welke vaccinaties hij heeft gehad en hoe hij daar op gereageerd heeft en verder alle medicijnen, allopathisch en homeopatisch, die hij in de loop van zijn leven heeft ingenomen.

Hierna maken we een afspraak voor een eerste consult.

HET EERSTE CONSULT

Het is woensdagochtend, negen uur.

Ik heb net al mijn spulletjes klaar gelegd, als de bel gaat.

Ik neem de hoorn van mijn intercom van de haak en zeg: Goedemorgen, wie is daar? Een fijn jongensstemmetje antwoord: Ik ben Robbie en ik kom voor een behandeling.

Ik druk op het knopje om de deur beneden te openen en zeg: Komen jullie maar naar boven.

Hij komt samen met zijn moeder de praktijkkamer binnengelopen, een mooi, klein jongetje. Hij ziet er wat zwak en breekbaar uit, maar straalt een enorme geestkracht uit.

Ik vraag hem: Wat kom je hier doen?

Hij kijkt me aan en zegt: mag ik meteen op die tafel gaan liggen? Natuurlijk mag je dat, vertel ik hem.

Hij springt op de behandelbank en zegt:

Ik ben soms heel erg benauwd en ik mag bijna niets eten, want anders krijg ik een astma aanval. Ik wil er nu wel eens van af.

Ik wil gewoon op school een verjaardagstraktatie kunnen eten en ik wil ook wel eens tussen de middag bij een vriendje eten of blijven logeren.

Ik wil heel lang buiten kunnen spelen en gekke dingen doen waarbij je kunt lachen en ik wil niet meer benauwd worden.

Ik vraag hem: Denk je dat ik je daarbij kan helpen?

Hij antwoord: Ja, dat weet ik zeker.

Bij Joris (zijn buurjongetje, die ook bij mij in de praktijk komt voor dezelfde klachten) is het toch ook gelukt!

Dan moet het bij mij zeker lukken want ik wil het zo graag.

Ik vertel hem dat we alleen iets kunnen bereiken als we het samen gaan doen.

Ik leg hem uit hoe dat werkt: Diep binnen in je zit een enorme kracht.

Met deze kracht kan jouw lijf zichzelf sterker en beter maken. Die kracht zit nu nog opgesloten, omdat je zo vaak benauwd en ziek bent geweest.

Daarom weet je lichaam niet meer hoe het moet, dat sterker en beter worden, maar als we samen op zoek gaan hoe je het kan leren, moet het zeker lukken!

Hij straalt: Ik wist het wel, ik ben al eigenlijk wel sterk, maar ik weet niet precies waar het zit. En ik word altijd zo verdrietig als ik benauwd word en dan word ik daar nog benauwder van.

Je snapt precies hoe het in elkaar zit, zeg ik tegen hem en daarom kunnen we samen aan het werk!

Ik zie aan hem dat hij er echt zin in heeft en zie er naar uit om samen met hem uit te zoeken wat we kunnen doen om hem zo sterk mogelijk te maken.

Maar eerst wil ik Robbies moeder nog wat dingen vragen voor we aan de eerste behandeling beginnen.

Heb je al onder deze tafel gekeken, vraag ik aan Robbie.

Hij duikt van de behandeltafel af en gaat vol bewondering op de grond liggen.

Oh, wat mooi, wat zijn dat voor stenen, roept hij uit.

Ik vertel hem dat het mineralen en edelstenen zijn.

Wil jij ze mooi voor me neerleggen, vraag ik.

Gisteren is er een klein peutertje doorheen gekropen en het is nu zo'n rommeltje.

Terwijl jij daarmee bezig bent kan ik je mama nog wat dingen vragen over wat er vroeger allemaal met jou gebeurd is.

Als je tussendoor wat wilt vragen of vertellen dan mag je dat gewoon doen.

Zijn moeder komt wat afwachtend op me over en dat mag. Eigenlijk had ik niet anders verwacht na ons telefoongesprek. Ik kan me voorstellen dat ze eerst resultaten wil zien voordat ze gaat geloven dat kinesiologie "helpt".

Ze is door een andere cliënt van me naar mij toe gestuurd en vond de verhalen die ze hoorde over de behandelingen heel hoopgevend maar ze geeft aan dat ze niet weet wat ze van de behandeling van Robbie moet verwachten behalve dat hij wat sterker zou kunnen worden en meer voedingsmiddelen zou kunnen verdragen zonder al te veel last te krijgen van zijn klachten.

We nemen het leven van haar zoon door, en ook haar eigen leven komt aan bod.

Tijdens ons gesprek is Robbie druk bezig om de stenen in een mooi patroon onder de behandeltafel neer te leggen, maar intussen houdt hij ons goed in de gaten...

Joyce vertelt dat ze in de periode van Robbies zwangerschap veel last heeft gehad van eczeem op haar buik.

Ze heeft cortisonzalf gebruikt, hoewel ze zelf erg tegen het gebruik van hormoonpreparaten is. Als apothekersassistente weet ze genoeg van deze medicijnen. Toch had ze op dat moment weinig keus, geeft ze aan:

ik had zoveel last van dat eczeem dat ik absoluut niet meer kon functioneren maar ik voel me nog steeds schuldig omdat Robbie misschien zijn klachten hieraan te danken heeft.

Vervolgens gaan we verder met het intakegesprek, waar we eigenlijk al een beetje mee begonnen zijn.

(Ik kies ervoor om hier de inhoud van het intakeformulier weer te geven en niet het gesprek wat er doorheen geweven zit; dit zou te langdradig worden)

Naam: Robbie

Leeftijd: negen jaar

Hobby's: buiten spelen en
computeren

Wat is het doel van het bezoek:
Robbie wil graag van zijn eczeem
en astmaklachten af

Zijn er klachten:
Ja, benauwdheid en huiduitslag

Waar zitten de klachten:

De huiduitslag zit voornamelijk in de elleboogplooï en in de knieholtes

Sinds wanneer zijn er klachten:

Eigenlijk al vlak na de geboorte, eerst met dauwworm en voedselallergieën later eczeem en astma

Bij de dokter geweest:

Ja, regelmatig

Onder behandeling van een specialist:

Ja, bij de kinderarts

Operaties gehad:

Nee

Onderzoeken/röntgen/bloedonderzoek:

Hij heeft verschillende bloedonderzoeken gehad en allergieonderzoeken

Allergieën:

Ja, in ieder geval voor geur- en kleurstoffen, voor melk en omgevingsfactoren

Waren er belangrijke veranderingen in het leven voorafgaande aan de klachten

Waarschijnlijk heeft de periode net voor de geboorte, met weeën-opwekkers en de narcose voor de keizersnee hem geen goed gedaan en hij heeft ook niet goed gereageerd op alle vaccinaties

Wanneer heeft hij last van benauwdheid:

Als hij zich erg inspant, als hij zich heel druk maakt en als er heel leuke dingen gepland worden en na het eten bepaalde voeding

Wanneer heeft hij er niet zoveel last van:

Als hij rustig is en er niets spannends gebeurt en als hij zich goed aan zijn dieet houdt

Wat zijn de voordelen van deze klacht:

Aandacht, en vooral iets meer aandacht dan zijn zusje.....

Wat zijn de nadelen van deze klacht:

Alle beperkingen in voeding en beweging

Wat hebt u al ondernomen:

We hebben een natuurgeneeskundige geraadpleegd en bioresonantiebehandelingen gevolgd maar dat heeft niet zoveel geholpen

Gebruik van medicijnen:

Vroeger heeft hij corticosteroiden, prednison en een aantal keren een penicillinekuur gehad, nu alleen af en toe een pufje inhaler als het echt nodig is

Zijn er nog andere klachten die voor het gehele beeld van belang kunnen zijn:

Nee, eigenlijk niet

Kun je je voorstellen hoe het zou zijn zonder de klachten:

Dat heeft Robbie aan het begin van ons gesprek al aangegeven; lekker alles kunnen doen en van alles kunnen eten zonder benauwd te worden

Wanneer de klacht verdwenen is, hoe wordt dan de tijd besteed

Met heel veel buitenspelen en allemaal leuke dingen en lekker eten

Wat is de verwachting van deze balans:

Dat Robbie wat sterker wordt en meer voedingsmiddelen kan verdragen

Wat wil je ermee bereiken:

Dat hij gewoon met alles mee kan doen, op school, thuis en op straat zonder benauwdheid of huiduitslag

Wanneer dit doel bereikt is, hoe zal dit dan het leven van Robbie beïnvloeden:

Het zal alleen maar positief voor hem zijn, voor zijn ontwikkeling en voor zijn zelfbeeld

Is er een eigenschap of kwaliteit nodig om dit doel te bereiken

Enthousiasme....nou, dat heeft hij volop, en doorzettingsvermogen, daar ontbreekt hem ook niet aan

Tijdens dit intakegesprek kijkt Robbie af en toe van onder de werkbank naar ons en als zijn moeder af en toe niet genoeg vertelt naar zijn zin, vult hij haar aan.

Alle antwoorden zijn dus een combinatie van de reacties van moeder en kind.

Hierna gaan we aan de gang met de behandeling.

Ik vraag Robbie of hij op de behandeltafel wil klimmen.

Aan zijn moeder vraag ik of ze links van hem plaats wil nemen, aangezien ze dan kan zien hoe ik aan het werk ben.

Enthousiast springt hij op de bank en ik vertel hem wat we gaan doen:

We gaan zo eerst kijken wat jouw lichaam ons kan vertellen. Alles wat je hebt meegemaakt vanaf dat je in je mamma's buik zat tot nu, weet jouw lichaam nog en dat kunnen we gewoon vragen.

Oh ja, zegt Robbie, hoe doe je dat dan?

Vraag je dat door mijn navel heen of zo?

Ik glimlach van binnen: Nee, niet door je navel, we gaan het zó doen:

Jij steekt je arm recht omhoog en ik duw er zachtjes tegenaan, dat kan je tegenhouden, hè?

Het lukt prima!

Kan je nu aan iets denken wat je niet zo leuk vindt?

Ja, dan denk ik dat ik het benauwd heb, zegt Robbie.

Ik druk zachtjes tegen zijn arm en die valt naar beneden.

Robbie: Dat is grappig, ik deed echt mijn best maar het lukte niet.

Intussen kijkt zijn moeder verbaasd naar wat er op de behandeltafel gebeurt, met nog een beetje sceptische blik in haar ogen.

Als ik haar vraag wat ze er van vindt antwoord ze: Het is wel heel frappant wat er te zien is, ik weet nog niet wat ik ervan moet denken, maar het voelt wel goed.

Probeer nu eens aan iets leuks te denken, Robbie, en doe je arm maar weer omhoog, zeg ik.

Weet je, ik denk gewoon dat ik alles kan doen en alles mag eten, reageert hij blij.

Als ik daarna tegen zijn arm duw, blijkt hij geweldig sterk te zijn!

Nu wil ik graag uittesten welke behandelingen jouw lichaam het allersterkst kunnen maken, ik noem de behandeling op, duw op je arm en als je arm sterk blijft hebben we een goede behandeling gevonden, vertel ik hem.

Vervolgens test ik:

- * **N.O.T. balans**, dit test sterk
- * **N.A.E.T. allergiebehandeling**, dit test ook sterk
- * **STRESS-RELEASE**, ook sterk
- * Andere behandelingen, dit test zwak

Via de **prioriteitsmode** test ik uit met welke behandeling ik het beste kan beginnen en dat is de **N.O.T.** balans, een krachtig en compleet onderzoek- en behandelprotocol, ontwikkeld door Carl Ferreri.

In het kort leg ik aan Robbie en zijn moeder uit wat we gaan doen: Ik ga allerlei testjes met je doen, Robbie.

Ik zal je steeds vertellen hoe het moet en als je het niet snapt zeg je dat gewoon, dan leg ik het nog eens uit.

Tevens test ik **verbaal** welke opties ik nog meer bij het testen moet gebruiken. Aangezien Robbie een aantal medicijnen en preparaten gebruikt heeft die misschien nu nog voor onbalansen zorgen, test ik via **indicatieveranderingen** welke van deze stoffen ik **verbaal** in het balansprotocol mee moet testen. Het zijn volgende stoffen: penicilline, prednison en vaccinaties .

De andere stoffen die ik **verbaal test** zoals de weeënopwekkende middelen, de narcose van moeder tijdens zijn geboorte, de cortisonzalf die hij zelf heeft gebruikt en de cortisonzalf die zijn moeder tijdens de zwangerschap gebruikte, geven geen **indicatieverandering**.

We beginnen met de eerste test van het **N.O.T.** protocol en het is verrassend om te merken dat Robbie heel sterk is maar dat het noemen van penicilline, prednison en vaccinaties grote verstoringen in zijn balans aangeeft.

Hierna doen we test 2, 3, 4, en 5 en de onbalansen die we tegenkomen behandel ik. Robbie verbaast zich erover dat hij bij sommige testen eerst heel zwak is en daarna heel sterk.

Zijn moeder, Joyce, reageert positief: ik geloof echt dat er iets gaat veranderen!

(Ik zou nog uitgebreid kunnen ingaan op het volgende; hoe ik alle testen heb uitgevoerd en wat zwak of sterk testte. Ik kies er echter voor om het verdere verloop van de behandeling te volgen en vooral de interactie met Robbie en zijn moeder.)

Ik vraag via **indicatieverandering** of er nog meer gedaan mag worden en Robbie roept zelf al: Natuurlijk!

Gelukkig geeft zijn lichaam hetzelfde aan en ik test uit dat we met de eerste allergie behandeling van de **N.A.E.T.** kunnen beginnen, dat is de ei-mix, een mix van eiwit, eigeel, kip en tetracycline.

Met de **vingermodes** kom ik erachter dat deze overgevoeligheid op chemisch en emotioneel niveau is.

Via **indicatieverandering** test ik uit dat het **chemische niveau** eerst behandeld moet worden.

Joyce vraagt of ik eerst kan uittesten waar Robbie nog meer overgevoelig voor is en ik besluit om dit via Joyce als tussenpersoon te doen aangezien ik nog niet weet hoe gevoelig of allergisch Robbie is.

Ik test de eerste twee rijen van de **N.A.E.T.** basistestoos en we komen uit op een hele lijst stoffen die bevestigen wat Joyce zelf al had ervaren en waar haar strenge dieet van Robbie op gebaseerd is.

Dan gaan we verder met de **N.A.E.T.** behandeling.

Met de **stimulator** behandel ik de acupunctuurpunten op Robbie's rug en daarna met de **acpasonic** de punten op zijn handen, armen, benen en voeten.

Daarna test ik op welk moment in zijn leven Robbie een emotionele overgevoeligheid voor deze stoffen heeft opgelopen.

Dat blijkt in de vierde maand van de zwangerschap te zijn geweest en Joyce merkt geschrokken op: dat was toen ik die eczeemuitbarsting op mijn buik kreeg en cortisonzalf gebruikte.

Ik probeer haar gerust te stellen: Voel je niet schuldig over wat er gebeurd is, de aanleg voor deze gevoeligheid is vaak genetisch al aanwezig.

Jij kon er toch niets aan doen dat je eczeem kreeg!

Joyce ontspant zich weer een beetje en ik test uit hoe lang Robbie het ei-mix buisje moet vasthouden (15 minuten), hoe lang hij zich aan het voorgeschreven dieet moet houden (25 uur) en of hij daarna al iets met ei of kip mag eten (kip mag wel, ei nog niet).

Zo, zeg ik tegen Robbie, we zijn nu aan het eind van deze behandeling gekomen; ik vind dat je geweldig je best hebt gedaan .

Als we zo doorgaan mag je vast binnen een paar maanden van alles eten, drinken en doen waar je nu nog niet tegen kan.

Robbie straalt: ik vond het heel leuk en ik denk dat ik misschien over een paar weken al andere dingen kan eten!

Mijn lijf voelt nu al sterker!

Dat is geweldig, antwoord ik, maar ik moet je nog wat vertellen.

Het kan wel eens gebeuren dat je heel moe wordt van de behandeling maar als je goed water drinkt en zorgt dat je je niet te veel inspant hoeft je er niet zoveel last van te hebben.

Misschien verandert er wel iets in je lichaam waarvan je denkt: zou dat met de behandeling te maken hebben....

Ik vraag aan Joyce: schrijf alles wat anders is dan normaal op en neem dat de volgende keer mee.

Het gebeurt namelijk wel eens dat bij bepaalde klachten, zoals bij Robbie, de benauwdheid en de plekjes op de huid eerst wat erger worden, net alsof het lichaam een heleboel afvalstoffen kwijt wil raken.

Als het heel erg is, bel me dan even op.

Ik vraag of Robbie en Joyce nog iets te vragen hebben, maar dat is niet het geval. Als er nog vragen naar boven komen schrijf ik ze wel op voor de volgende keer, bij het lijstje van enge reacties op deze behandeling, zegt Joyce met een brede grijns. We spreken af voor volgende week en nemen hartelijk afscheid van elkaar.

Terwijl ik mijn spullen weer opruim bedenk ik me wat een boffer ik ben dat ik op deze manier met allerlei prachtige mensen mag samen werken!

DE TWEEDE BEHANDELING

Bij de tweede behandeling komt Robbie enthousiast de behandelkamer binnen gehuppeld: Zo, hier ben ik weer! Wat gaan we vandaag doen?

Zijn moeder loopt rustig achter hem aan en ziet er voor mijn gevoel iets minder afwachtend uit dan de vorige keer.

Ze gaan zitten, Robbie springt direct op de behandelbank en zijn moeder neemt, net als de vorige keer, plaats op de stoel aan de linkerkant.

Ik vraag Robbie hoe het na de vorige behandeling is gegaan.

Nou, zegt hij, toen ik thuiskwam was ik best heel moe en ik heb drie glazen water gedronken. Na het eten ben ik meteen naar bed gegaan.

De volgende dag had ik heel veel jeuk, maar mamma zei dat dat niet erg was, omdat mijn lijf schoon wilde worden. Toen deed ze zachte zalf op de plekjes, daarna was het over. Robbies moeder voegt er aan toe dat ze gemerkt heeft dat hij al wat meer energie heeft.

Terwijl ze dit vertelt, zie ik dat Robbies ogen meer stralen dan de vorige keer en als ik dit opmerk, zegt z'n moeder dat hij ook blijer is en wat meer energie lijkt te hebben. We zijn het er met z'n drieën over eens dat dit een goed begin is!

We gaan aan het werk, zeg ik tegen Robbie, die bijna ligt te trappelen van ongeduld om te beginnen.

We gaan verder met de **N.A.E.T.** behandeling voor calcium.

Ik geef Robbie het buisje in zijn hand en test zijn arm.

Deze "valt" bijna meteen naar beneden en als ik test komen de volgende **modes** naar voren: **chemisch** en emotioneel.

Ik vraag zijn moeder of hij borstvoeding of flesvoeding heeft gehad. Ze antwoordt dat hij eerst 7 maanden borstvoeding heeft gehad en vanaf de achtste maand Flexical.

Ik doe nu de **N.A.E.T.** behandeling op de rug met de **stimulator** en hertest zijn linker arm. Deze is nu heel sterk. Dan test ik de twee gevonden modes na en ook de emotionele mode geeft geen **indicatieverandering** meer aan tijdens het testen. Waarschijnlijk is de chemische onbalans het hevigst geweest, denk ik bij mezelf. Ik vraag via **indicatieverandering** of er een combinatiebehandeling nodig is. Maar zijn arm blijft sterk, ook als ik voor de zekerheid, alle standaard combinaties natest (zie **N.A.E.T.** procedure).

Robbie is verbaasd dat hij zijn arm zo sterk kan houden.

Ik vertel hem dat er heel veel kracht in zijn lijf zit en dat er bij elke behandeling weer een beetje meer tevoorschijn komt.

Aangezien we testen dat hij het calciumbuisje tien minuten bij zich moet dragen, stop ik het in zijn sok en gaan we verder met de **N.O.T.** procedure.

We zijn de vorige keer tot **N.O.T.** test 5 gekomen en daarom testen we nu de eerste vijf testen nog een keer om te kijken of alles sterk is gebleven.

Dat is het geval en Robbie reageert heel trots: Misschien komt er elke keer wel veel kracht bij, niet een beetje! En dan ga ik ook met de sponsorloop meedoen!

Joyce kijkt bedenkelijk en zegt: laten we eerst maar eens afwachten hoe je je dan voelt.

We vervolgen de behandeling met de **N.O.T.** testen 6 en 7. Ik test **verbaal** via **indicatieverandering** welke stoffen ik als optie mee moet testen. Het wonderlijke is dat ik, afgezien van de gebruikelijke opties, niets extra's tegen kom in tegenstelling tot de vorige keer.

Dat verbaast me en ik zeg tegen Robbie en Joyce: Als het zo doorgaat zijn we te snel klaar met deze behandelingen. Maar dat is geen probleem, zeggen ze bijna in koor.

Ik versterk bij beide testen de onbalansen die ik heb gevonden.

Ook bij het hertesten blijft alles sterk.

Dan test ik of de behandeling voor calcium goed is aangeslagen.

Robbies arm is nog steeds beresterk.

Mag ik na het éne dagje dieet dan eens een keertje een stukje gewone kaas proberen, roept hij uit. Ik mag alleen maar geitenkaas van mama maar ik heb nog nooit gewone kaas geproefd.

Ik neem het buisje kaas-mix uit de **N.A.E.T.** testdoos en test Robbies linkerarm. Ook deze keer blijft zijn arm sterk. Ik denk dat het kan; voor de zekerheid wil ik nog iets aan je lijf vragen. Eerst vraag ik of hij een stukje kaas van twee centimeter mag, in zijn mond, dan er op kauwen en daarna doorslikken. Het test allemaal supersterk. Tevens vraag ik **verbaal** wanneer hij dat mag proberen; dat is over twee dagen.

Op dit moment zie ik dat Joyce heel onrustig op haar stoel begint te wiebelen en als ik haar vraag of ze het eng vindt dat Robbie iets buiten haar beproefde voedingspatroon wil proberen, vallen er een paar dikke tranen op haar wangen. Ik wist niet van mezelf dat ik er zoveel moeite mee zou hebben maar ik word er helemaal benauwd van.

Dit is pas het begin en stel je voor dat hij over een paar weken alles mag eten wat hij wil...ik geloof niet dat ik dat kan loslaten, het voelt zo bedreigend!

Ik geef Joyce een druppeltje Rescue Remedy van de Bach Bloesemserie en bekijk intussen hoe Robbie op deze tirade reageert.

Hij is stilletjes op het puntje van de behandeltafel gaan zitten en trekt zich zo te zien in zijn schulp terug. Wil jij ook een druppeltje, vraag ik hem. Hij doet zijn mond direct wijd open, springt van de bank af nadat ik hem twee druppeltjes heb gegeven en kruipt bij zijn moeder op schoot.

Weet je, zeg ik tegen Joyce, ik denk dat het verstandig is voor jouw zielenrust en voor het verloop van Robbie's behandelingen dat jij volgende week bij me komt voor een behandeling.

Dan kunnen we misschien uitzoeken waarom het zo moeilijk voor je is om Robbie de ruimte te geven.

Joyce vind het een prima idee en ook Robbie reageert positief: ik denk dat het wel goed voor mama zal zijn!

Joyce is weer een beetje tot rust gekomen en we hebben nog even de tijd.

Vind je het goed als we nog iets ontspannends doen, vraag ik.

Joyce lacht al weer en Robbie gaat opgelucht naast haar op de andere stoel zitten.

Ik stel Joyce voor om haar een aantal punten te leren om dagelijks bij Robbie te behandelen. Ze vindt het een goed idee: dan voel ik me niet meer zo hulpeloos als er weer wat met hem gebeurt.....na het eten van dat stukje kaas bijvoorbeeld!

Ik vertel haar hoe ze de voetjes en de rug van Robbie 's avonds met een lekkere zachte olie kan masseren. Er is ook een bepaald punt waarop je tijdens een astma-aanval kan drukken, in het kuiltje midden tussen de sleutelbeenderen en net boven het borstbeen.

Robbie mag dat punt ook zelf regelmatig masseren en dat wil hij wel.

Het uurtje is al weer voorbij zeg ik, als ik het belletje van mijn intercom hoor rinkelen.

We maken een afspraak voor Joyce voor volgende week en Robbie komt daarom over twee weken.

Het was weer een bijzondere ervaring, denk ik bij mezelf.

GEDICHT VOOR JOYCE

IK DRAAG JE
KOESTER JE
ONDER MIJN HART
BEPERK JE
MET MIJN LIEFDE
BEWAAR JE
VOOR SMART

NIET TE VEEL PRIKKELS
NIET TE VEEL LEVEN
ALLEEN WAT GEZOND IS
WIL IK JE GEVEN

JE ZIT IN DE DOOS
VAN MIJN ANGST
GEVANGEN
BLIJF RUSTIG ZITTEN
VERSTOP JE VERLANGEN
OM ALLES TE DOEN
WAT JE NU NOG NIET MAG

OOIT, JA OOIT KOMT DE DAG
DAT IK JE LOS DURF TE LATEN.....

DE BEHANDELING VAN JOYCE

Zo, daar ben ik dan ..... Joyce stapt de praktijkkamer binnen en gaat op een van de rieten stoeltjes zitten.

Vertel maar, val ik met de deur in huis, waarom heb je er zo'n moeite mee dat Robbie uit zijn keurslijf wil komen en van alles wil proberen?

Joyce slikt en zegt: Ja, vertel het me maar, ik weet het niet.

Misschien heeft het er mee te maken dat ik hem vanaf zijn geboorte zo heb willen beschermen, zo goed wilde verzorgen en nu heb ik het gevoel dat ik het los moet laten en dat valt me heel zwaar.

Ik ben bang dat hij ineens weer een heftige aanval zal krijgen of een eczeemuitbarsting of iets anders.

Heeft Robbie in de afgelopen maanden wel eens een astmatische aanval gehad, vraag ik. Ja, een paar keer, antwoordt Joyce.

Wat heb je op dat moment gedaan, wil ik van haar weten.

Nou, dan krijgt hij een paar pufjes met zijn inhaler en daarna zakt de heftigheid van de aanval snel. Meestal valt hij dan in slaap, is de volgende een à twee dagen nog een beetje moe en van slag maar na een dag of drie is hij weer de oude.

Waarom ben je dan zo bang dat hij weer een aanval zal krijgen als je weet dat het tot nu toe altijd weer goed gekomen is, vraag ik haar.

Joyce kijkt me aan en stamelt: Stom hè, ik kan het zelf heel goed op een rijtje zetten en logisch beredeneren maar toch schiet ik in de stress als Robbie ineens iets mag wat ik hem al die tijd verboden heb.

Ik knik begrijpend: je bent zo bezig geweest om alles wat hem lichamelijk kan overbelasten uit zijn voedingspatroon te houden, het is logisch dat je er tegen op ziet om hem allerlei nieuwe dingen te laten proberen.

Toch moet je er van uitgaan dat Robbie straks zelf goed zal aanvoelen wat hij wel en wat hij niet moet eten. Hij voelt het vanzelf als iets te belastend is voor zijn lichaam, je moet hem nu de ruimte geven om dat zelf te ontdekken.

Joyce slaakt een diepe zucht en zegt: zullen we daar dan wat aan doen?

Ik vraag of ze op de behandeltafel gaat liggen en vertel dat we samen aan het werk gaan met **STRESS RELEASE**.

Het is een methode ontwikkeld door Wayne Topping

Een onderdeel van deze methode is, dat je kunt uitzoeken of er herinneringen zijn die verband houden met een stressvolle situatie in je verleden waardoor je op dit moment nog geblokkeerd wordt

Via oefeningen kun je er voor zorgen dat deze herinneringen je niet langer, bewust of onbewust, in de weg zitten.

Joyce geeft aan dat ze het heel interessant vindt en benieuwd is wat er naar boven komt.

We beginnen met de eerste zin die in me opkomt: ik wil Robbie de ruimte geven. Ik gebruik de pectoralis major clavicularis als testspier en ga eerst na of deze sterk is. Ja, hoor, beresterk!

Eerst test ik haar linkerarm en daarna de rechterarm terwijl Joyce twee keer deze zin zegt. Beide armen blijven sterk als ik er op druk.

Je wilt hem dus wel de ruimte geven, maar laten we nu eens testen of je het ook kan, vervolg ik. De volgende zin is: ik kan Robbie de ruimte geven.

Nu vallen haar armen bij het testen als een blok naar beneden.

Oeps, zegt Joyce, ik denk dat daar het probleem zit, ik wil het wel maar het lukt me gewoon niet.

Ik vraag haar of ze het goed vindt dat we gaan zoeken wanneer deze blokkade is ontstaan.

Ik leg uit dat er waarschijnlijk een bepaald moment in haar leven is geweest waarop er iets gebeurd is wat nu nog invloed op haar doen en laten heeft.

Hoe oud ben je vandaag, Joyce?

Zesendertig, antwoordt ze.

Ik begin te testen en kom een **indicatieverandering** tegen op zeven jaar.

Joyce schiet in de lach: zeven jaar, toen was ik nog een ukkie, hoe kan dat er nu mee te maken hebben dat ik Robbie niet een beetje kan loslaten?

Probeer jezelf eens voor te stellen als meisje van zeven jaar.

Waar woonde je toen, hoe was de thuissituatie, zat je op school, hoe was je gezondheid, ga eens terug in de tijd en vertel maar wat er in je opkomt.

Joyce denkt diep na: ik woonde bij mijn vader en moeder met een stel oudere zussen.

Ik ben de jongste en werd altijd erg in de gaten gehouden door de hele familie.

Ook door mijn ooms, tantes, neven en nichten; ik kom namelijk uit een Indische familie en daar is veel sociale controle.

We woonden ook allemaal dicht bij elkaar dus bijna elke stap die ik zette, werd gecontroleerd. Toch was het wel fijn want ik was het oogappeltje van de hele familie.

De herinneringen stromen naar boven en ik zie dat Joyce nog meer wil vertellen: Volgens mij heeft het hiermee te maken; ik heb zoveel liefde en aandacht gekregen toen ik klein was, ik heb altijd gedacht dat je een kind pas gelukkig kan maken als je hem hiermee overlaadt. Maar ineens besef ik dat het juist vaak beknellend voelde. Ik kon geen stap doen zonder een aai over mijn hoofd, een toegestoken hand om me over een regenplas te helpen of een warme knuffel van een van de tantes.

Vooraf toen ik voor het eerst naar school ging, ik was net zeven geworden en werd door de hele familie naar school gebracht. Dat vond ik vreselijk. Alle andere kinderen mochten alleen naar school toe en bij mij was er altijd een zus, nicht of tante aan mijn zij.

Ik herinner me dat ik me soms verstopte of stiekem een andere weg bewandelde als ik naar school toe moest om hier even van verlost te zijn.

Het was zo overdreven, zo verstikkend....

Oh, nu kan ik me voorstellen wat het voor Robbie betekent dat ik hem zo op zijn lip zit.

Dag en nacht houd ik in de gaten wat hij eet, drinkt, doet of juist niet doet, waar hij is en hoe hij eruit ziet.

Bedremmeld kijkt Joyce me aan.

Ik reageer: maar alles wat je doet is toch gebaseerd op de enorme liefde die je voor Robbie voelt.

Inderdaad, antwoordt ze, maar ik heb me nooit gerealiseerd wat ik hem daarmee aandoe.

Ik probeer haar schuldgevoelens iets te verminderen: waarschijnlijk heeft jouw aanpak er wel voor gezorgd dat Robbie nu zo goed reageert op de behandelingen. Hij gaat zo snel vooruit en ik heb gemerkt dat als ik kinderen behandel die een heel slecht voedingspatroon hebben, er vaak veel meer behandelingen nodig zijn om ze te **versterken**.

Joyce haalt opgelucht adem.

Zullen we nu testen wat er gebeurt als jij de zin weer hardop zegt, stel ik voor. Het is geweldig: allebei de armen blijven sterk!

Joyce is verbaasd: dus nu kan ik Robbie de ruimte geven!

Het voelt ook heel anders, ik voel me opgelucht en vrijer, het lijkt wel of er een soort last van me af is gevallen.

Ik test of we weer in het hier en nu zijn aangekomen en dat is het geval.

We gaan verder: zeg nu eens: ik geef Robbie ruimte.

Joyce zegt het en haar armen zijn supersterk.

Ik denk dat ik het nu inderdaad kan, zegt Joyce enthousiast.

Zullen we deze behandeling nu afronden, zeg ik, volgens mij heb jij zoveel in je mars, waarschijnlijk zal er nog meer in je leven veranderen nu je dit kan loslaten.

Joyce straalt. Ze ziet er nog knapper uit dan aan het begin van de behandeling.

Ik ben benieuwd hoe het verder zal gaan, vraagt ze zich af.

Ik ook!

DE DERDE BEHANDELING VAN ROBBIE

Een week na de behandeling van Joyce komt Robbie voor zijn derde behandeling. Hoe is het met je gegaan, vraag ik hem nieuwsgierig, heb je dat stukje kaas nog geprobeerd.

Robbie lacht: ja, en ik vond het niet eens zo lekker. Mama zei al tegen me: als je zoveel jaar alleen geitenkaas hebt gegeten, smaakt gewone kaas helemaal niet zo geweldig.

Maar ik vond het zo leuk om nou eens iets te eten wat ik eigenlijk nooit mocht. Ik beloof hem dat hij over een paar weken nog meer nieuwe dingen mag proberen maar niet te veel tegelijk.

We moeten je lichaam de tijd geven om aan al die andere etenswaren te wennen en we moeten er ook voor zorgen dat je moeder niet weer in de stress schiet zoals de vorige keer.

Robbie schiet in de lach en zijn moeder doet hartelijk mee.

Ik denk dat het wel meevalt met mama, merkt Robbie op.

Ze let niet zo erg op me en dat vind ik heel fijn.

Ik mocht zelfs met de sponsorloop meedoen en ik heb twaalf rondjes gelopen en ik was zelfs niet eens benauwd!

Ik ben helemaal verbaasd: Joyce, wat hoor ik nou?

Wat ben jij snel veranderd!

Hoe voelt het, nu je Robbie deze ruimte hebt gegeven?

Joyce antwoordt blij: het voelt zo prettig, ik had nooit kunnen denken dat ik hem zo snel en gemakkelijk los zou kunnen laten.

Het ging bijna van zelf!

Robbie vertelt dat hij het heel knap vindt van zijn moeder:

ik mocht zelfs na de sponsorloop een glaasje gewone limonade drinken en ik hoef nooit meer mijn button op.

Ik snap even niet wat hij bedoelt en ik vraag: je button, wat voor button?

Je weet wel, zo'n button waarop staat dat je geen suiker mag, zegt hij.

Zo, Joyce, jij gaat hard, is mijn reactie, ik vind het ongelooflijk knap dat je zoveel bij jezelf hebt bereikt binnen zo'n korte tijd.

Robbie beaamt dit: ik vind het ook heel goed van mama!

Zullen we nu aan het werk gaan, stel ik voor.

Robbie gaat lekker liggen en ik test via **indicatieverandering** of we verder moeten gaan met mijn geliefde **N.O.T.** protocol.

Dat is niet het geval. Ik ben perplex. Meestal kom ik flinke onbalansen tegen als ik kinderen of volwassenen test met zulke heftige klachten als Robbie.

Ik vertel het aan Robbie en Joyce:

Ik snap er niets van maar Robbie's lichaam zegt dat er geen storende onbalansen zijn. Ik ga nu uitzoeken wat we nog wel moeten doen.

Uit de testen komt naar voren dat we ons moeten bezig houden met de allergieën. Daar kan ik me wel iets bij voorstellen, zegt Joyce, er komen heel veel allergische klachten bij ons in de familie voor, zowel bij mijn man als bij mij.

Ik weet zeker dat Robbie op allerlei stoffen allergisch reageert, dus het zou heerlijk zijn als je daar iets aan kan doen.

Ik test uit dat de volgende stof die we moeten behandelen vitamine C is.

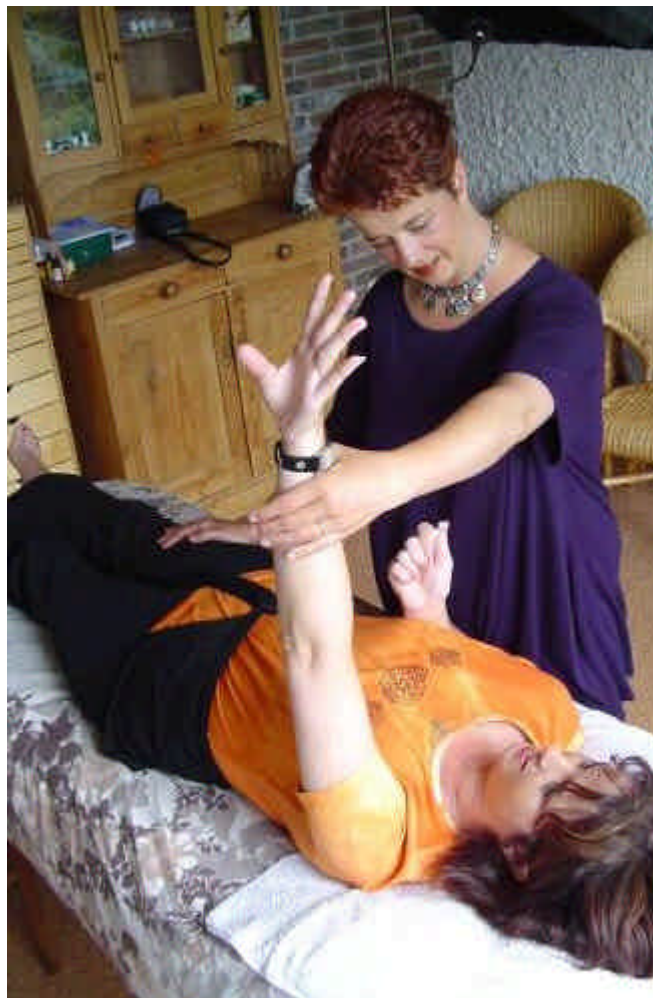
Als ik uitzoek op welk niveau Robbie hierop reageert, vind ik via de **vingermodes** dat het alleen op emotioneel niveau is.

Als ik uitzoek op welke leeftijd deze emotionele allergie ontstaan is, vind ik de leeftijd van tien maanden.

Joyce begint te lachen: ja, hoor, ik had het kunnen weten.

Pas in de tiende maand durfde ik hem wat fruit te geven. Daarvoor had hij alleen de borst en Flexical gehad.

Vlak na het eerste fruithapje werd hij helemaal wild, de rare rode plekjes vlogen zijn huid uit en ik dacht bij mezelf: dan maar geen fruit, voorlopig.

Ik doe de **N.A.E.T.** behandeling bij Robbie, op emotioneel niveau, daarom hoeft hij zich niet vijftientig uur aan het dieet te houden. Dit hoeft alleen als je op chemisch niveau allergisch bent.

Robbie reageert verrast: dat is leuk, hoef ik niet eens op dieet terwijl ik dat vanaf mijn geboorte al ben...

Wat is hij toch een kanjer!

We spreken af dat we ons de komende drie weken bezig zullen houden met alle overgevoeligheden en allergieën die we tijdens de eerste behandeling zijn tegengekomen.

Weet je wat, stel ik voor, ik ga alvast uitzoeken welke stof we volgende keer gaan aanpakken, dan kan jij vast uitzoeken wat voor dieet daar bij hoort.

Dat vindt Robbie een goed idee.

Via **indicatieverandering** test ik dat de volgende stof vitamine B is.

Dat kan ik wel onthouden, zegt Robbie, mag ik dan weer alleen maar patat eten?

Joyce lacht: Daar heb je vast niet zoveel bezwaar tegen!

Robbie roept: volgende week kom ik weer, Yolande, en huppelend gaat hij aan de hand van zijn moeder de praktijkkamer uit.

DE LAATSTE BEHANDELING

Robbie komt binnen, groter, sterker dan de vorige keer zijn haar met gel in een spannende kuif gekamd en met stoere kleren aan.

Ik kijk mijn ogen uit!

Hé, wie ben jij, vraag ik.

Dat weet je toch wel roept hij uit, ik ben Robbie.

Nee dat geloof ik niet, antwoord ik. De Robbie die hier drie weken geleden was, zag er heel anders uit; kleiner, niet zo supersterk, hij had een heel ander kapsel en niet van die gave kleren aan.

Wat is er gebeurd in die drie weken...?

De tekening van Robbie

Joyce, die intussen ook binnengekomen is, kijkt me stralend aan:

Het is bijna niet te geloven, hij heeft allerlei etenswaren geprobeerd en weet of voelt precies wat goed voor hem is of niet zo goed.

Soms kiest hij ervoor om iets te nemen waar hij wat last van heeft, zoals spekkies, maar het blijft dan bij een klein beetje buikpijn en dan zegt hij zelf: dit hoef ik voorlopig niet meer.

En wat is hij gegroeid zeg! Vorige week zei hij tegen me: Mam, het lijkt wel of mijn vel te klein is....

Robbie reageert: ja, volgens mij ben ik al vijf centimeter groter dan vorige maand.

We hebben het opgemeten op school en juf zei al: zouden we vorige keer een foutje gemaakt hebben met het meten?

Robbie gaat op de behandeltafel liggen en ik test de laatste stof die we vorige keer met een **N.A.E.T.** behandeling gedaan hebben. Hierna testen we alle stoffen die op het lijstje van Joyce staan.

Ze heeft de stoffen opgeschreven waarvan ze altijd gedacht heeft dat haar zoon er allergisch voor was maar die we tijdens de behandelingen nog niet zijn tegengekomen.

Het aparte is, dat alles sterk test.

Hoe kan dat nou, vraag ik aan Robbie, je mama dacht dat je overgevoelig was voor deze stoffen.

Ja, zegt Robbie, er was best wel veel waar ik niet tegen kon, maar nu valt het wel mee.

Maar hoe kan het dan dat ik van spekkies pijn in m'n buik krijg?

Joyce schiet in de lach: dat zal er wel mee te maken hebben, dat je nooit spek, snoep of koek mocht proberen van me.

Je lichaam is niets gewend, alleen gezonde dingen.

Wees maar blij, zeg ik tegen Robbie, daarom heb je nu ook zo'n sterk en gezond lichaam. En veel snoep is absoluut niet goed, voor niemand, dus ook niet voor jou! Robbie snapt het: als ik af en toe een stukje chocola of een dropje eet, voel ik niks raars in mijn buik, terwijl ik vroeger soms een astma-aanval kreeg of eczeem. Wel knap van m'n lijf dat-ie het zo snel snapt. We zijn pas in augustus begonnen en het is nu januari en ik kan bijna alles wat ik wil.

We zijn het er samen mee eens dat het een enorm wonder is, dat ons lichaam zichzelf zo goed kan genezen en **versterken**.

Daarna gaan we verder met testen. Ik vraag aan het lichaam via **indicatieverandering** of er nog meer behandelingen nodig zijn met **N.O.T.**, **N.A.E.T.**, **STRESS RELEASE** en wat ik verder te bieden heb.

Alles test sterk. Ik denk dat je lichaam zelf verder kan **versterken**, merk ik op, We hebben nu veertien keer samengewerkt en er is niets meer wat ik er nog aan toe kan voegen.

Robbies gezicht vertrekt een beetje: Mag ik dan nooit meer bij je komen?

Natuurlijk wel dan kom je gewoon af en toe even langs om te vertellen hoe goed het met je gaat.

Ja, dat is een goed idee, zegt Robbie, want ik vind het hier heel gezellig.

Joyce vertelt dat ze zelf al het gevoel had dat er niet zoveel behandelingen meer nodig waren: Hij is zo blij en levenslustig. Zijn grootste hobby is sinds een paar weken koken en recepten uitproberen met allerlei ingrediënten die ik vroeger niet eens in huis durfde te halen.

Ik kan hem gewoon z'n gang laten gaan en ik geniet er mateloos van.

Ja, vergeet niet dat jullie allebei erg veranderd zijn, antwoord ik, jij ziet er ook veel stralender en mooier uit. Het lijkt wel alsof je meer kan en wil vertellen en jezelf durft te zijn.

Joyce beaamt het. Wat een genot om op deze manier onze samenwerking af te kunnen sluiten zeg ik tegen Robbie en haar. Ik vond het heerlijk om met jullie samen te werken, bedankt voor het vertrouwen!

Robbie vliegt op me af en geeft me een dikke knuffel: Ik kom echt nog eens terug hoor! Maar niet omdat ik zielig ben. Nee, ik zal je laten zien dat ik nog groter ben geworden.

Met een blij hart neem ik afscheid van deze twee heerlijke mensen.

En ik, moeder van vier kinderen die regelmatig meer ruimte nodig hebben, heb er net zoveel van geleerd....

Een maand later staan Robbie en Joyce voor de deur.
Ze zien er allebei nog steeds heel goed uit.
Ik heb een cadeautje voor je, Yolande, zegt Robbie.
Ik pak het uit: Het is een prachtige wit-stenen boeddha.
Oh, wat mooi, reageer ik ontroerd, wat een schitterend cadeau, dank je wel.
Ik zal hem een ereplaats in m'n praktijkkamer geven!

KINESIOLOGIE

EEN ZOEKTOCHT,
EEN ONTDEKKINGSREIS,
VAN JOU EN MIJ
SAMEN.

HERVINDEN VAN
ZELFGENEZINGSKRACHT,
VAN JE GODSVONK,
VAN LEVENSKRACHT.

EEN AANRAKING
VAN JOU NAAR MIJ
VAN MIJ NAAR JOU
IN WEDERZIJDEN RESPECT.